

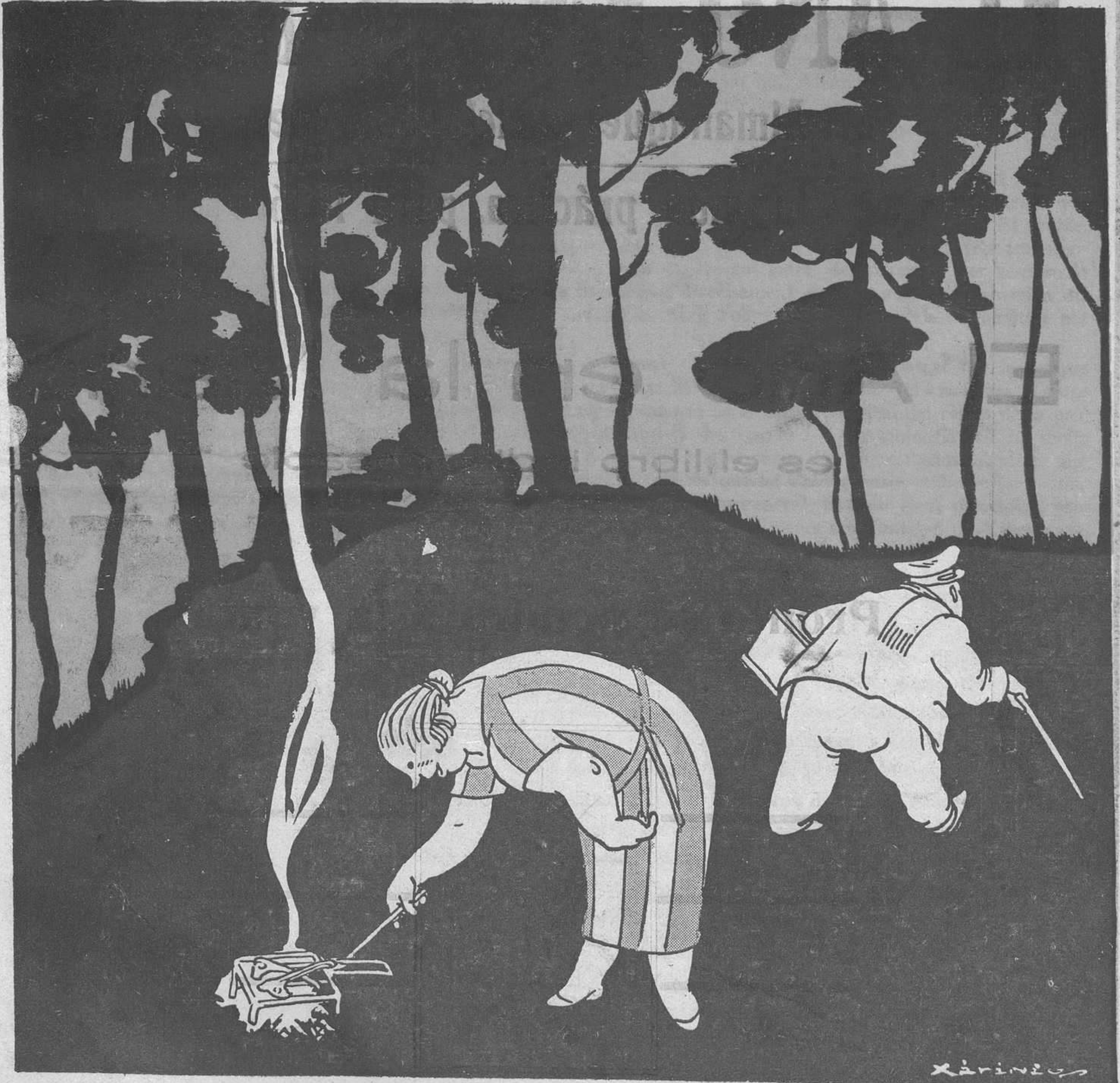
LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LOPEZ, Editor
C/ Aragó, 100 - Tel. 100
Antigua casa I. Lopèz - Bernagós

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA
CADA SETMANA

Número extraordinari: 20 Cts.

Números atrassats: doble preu

DIVERTIMENTS DE TARDOR

L'anar a buscar bolets
és cosa molt sana i bella,

prò nosaltres no hi anem mai
sense una bona costella.

El arte de fumar en pipa

POR LUIS CAPDEVILA

PTAS. 1'50

Pronto aparecerá

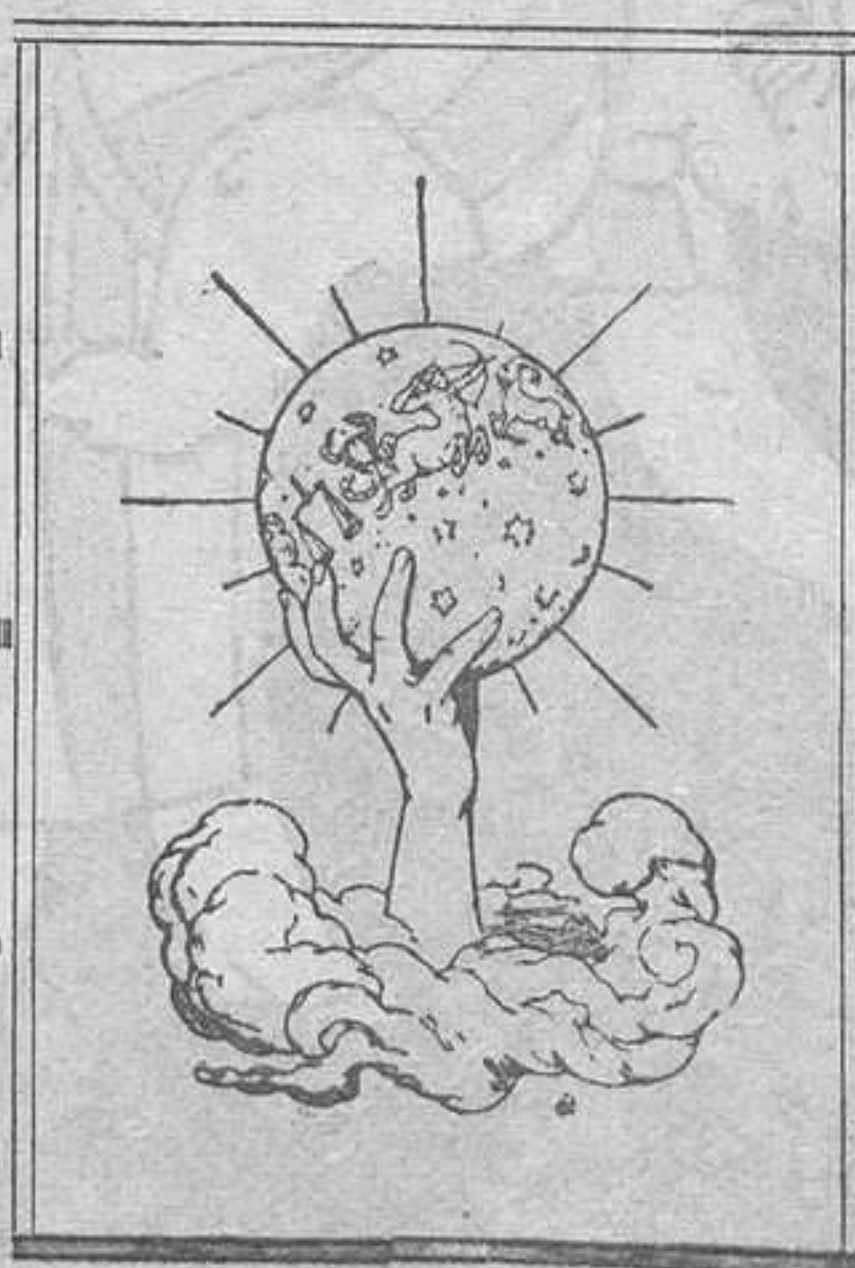
EL AÑO EN LA MANO

Almanaque-enciclopedia de
la vida práctica, para 1926

El Año en la Mano

es el libro indispensable

Pronto se pondrá a la venta

Cuentos de la vora del foc

Per Frederic Soler (Pitarra)

Ptes. 2

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

Nacions i classes

A Locarno, els governants i els diplomàtics d'Europa s'esforcen a consolidar la pau. Ja sabem que la seva obra, fins en el cas de tenir èxit, no pot durar gaires anys. Però en l'Estat actual del món, el poder comptar amb uns quants anys de pau, és ja una gran cosa. Ningú pot creure, per exemple, que Alemanya s'avingui a l'acceptació completa i definitiva dels punts dolorosos del Tractat de Versalles. Però com que Alemanya mateixa sap que, no presentant-se cap ocasió inesperada o extraordinària, les seves pretensions no tenen probabilitats de reeixir fins d'ací alguns anys, de moment té tan interès com els altres Estats a trobar una fórmula que resolgui les més angunioses dificultats immediates.

Si s'arriba a aquest pedaç en l'ordre internacional millorarà, sens dubte, la situació europea. Però cal tenir en compte que el problema de la pau té avui en el món, a més de l'aspecte internacional, l'aspecte social. Encara que hi hagi pau i harmonia entre les nacions, pot haver-hi lluita i desharmonia entre les classes de la societat. El problema obrer segueix en peu. Presenta característiques diferents en cada país; però en el seu fons hi ha fets transcendents que li donen una unitat innegable. Si per miracle, en el qual no creiem gaire, desaparegués per sempre la guerra entre les nacions, quedaria encara el perill de la guerra de classes. Precisament els comunistes s'afanyen a dir que ells no són "pacifistes humanitaris", com determinats socialistes. Així, l'obra pacificadora dels diplomàtics pot quedar contrarestantada per l'agitació entre la classe obrera.

Veurem, en el segle xx, un gran esforç per resoldre el problema social, sense haver de passar per les etapes de catàstrofe i de terror? En aquest punt la solució és encara més difícil que en el camp internacional. Temps enrera hi havia l'esperança en una fórmula democràtica de transformació progressiva i radical del règim de la propietat i del treball. Posteriorment, el problema s'ha orientat pel camí de la coacció i de la violència. Hi ha molta gent que no veu altre camí que l'anorreament o la subjecció de la classe adversària. Per aquest camí s'aniria, dintre de cada estat, a la subjecció completa o a la supressió física de tots els que no s'avinguessin amb el règim constituït. I això representaria avui, no pas la transformació, sinó l'estancament general. Establir certs principis i procediments en un Estat vermell, és ajudar a l'establiment de principis i procediments semblants en un Estat blanc. I vice-versa...

El llarg camí de la pau

Un cronista de *La Vanguardia*, Carles Esplà, que té bona mà per alguna cosa més que per a les cròniques, es pregunta si el que és pacta a Locarno no seran coses escrites damunt de l'aigua. Es refereix a què algunes de les conferències dels ministres aliats i els alemanys han estat tingudes en un vaporet: "Flor de taronger", que serveix per a les passejades dels turistes.

Els conservadors no dubten que els pactes seran fir-

mats en papers i solemniament, però, de seguida, afegixen: "I quin valor poden tenir els pactes diplomàtics després de 1914, després d'haver estat tingut com un tros de paper el pacte que garantitzava la neutralitat de Bèlgica?" Efectivament, cap. Però, precisament per haver estat tractat el pacte com un tros de paper, Anglaterra acceptà la guerra. Per tractar-lo, en el pervindre, Anglaterra tornaria a entrar en guerra. Itàlia trobaria una excusa, però Alemanya, veuria reconstituït el front aliat amb Anglaterra, França i Bèlgica, més Polònia i Txecoslovàquia. Hi hauria la diferència de què així com fou en 1914 voluntat lliure d'Anglaterra, en el futur seria obligació escrita.

Ja, ja sabem la frase d'en Clemenceau: "I qui garanteix la firma d'Alemanya en la Societat de Nacions?" Perfectament, però Clemenceau no ignora que no n'hi ha prou amb la força, sinó que s'ha de tenir la raó, i l'atac d'Alemanya seria la desfeta altra volta d'Alemanya, si fos vi-

Singlots Poètics d'en Frederic Soler (Pitarra)

24 Singlots enquadrats en tela, Ptes. 20

gent. Avui, la Societat de Nacions és el món i la seva voluntat de pau. Qui la contrariï anirà contra el món, i contra el món ningú ha triomfat, des d'Atila a Guillem II.

Aquesta és la força de la Societat de Nacions, i aquesta serà la dels nous pactes, el que ja es va articulant el desig de pau, i el que els pactes representaran interessos creats. Vindrà el que podríem anomenar el conservadurisme de la pau, avui tingut com un desig d'internacionalistes.

En Briand i en Luther s'han donat les mans protocolàriament. Ja és molt. Les mateixes mans firmaran un pacte. Ja és més, encara. La guerra pot arribar, però hem de convenir en què la guerra no té res que veure amb aquestes coses. Es va contra la guerra des de les multituds proletàries i des dels ministeris burgesos. Aquesta és la bona feina. No es pot eludir la mort, però se la combat.

PARADOX

LES RAMBLES

Les Rambles, les nostres Rambles, estan de pega. D'un quant temps ençà, pobretes, se n'han de veure de totes, de totes.

Un metropolità que les deixa desconegudes i li talla uns quants arbres; un altre desmanegament per a fer veure que les arreglen; una amenaça de convertir-les en "boulevard"; un nombre considerable de cadires que impossibilita el pas; una mà de taules de cafè que tapen l'únic tros lliure per les cadires; anuncis arreu; i, ara, per si no fos prou, obren la Rambla de Santa Mònica, l'únic tros que quedava sencer. Sembla que tothom s'hagi conjuminat contra les nostres Rambles!

I tot això, l'Ajuntament actual ho fa per donar-nos gust. Sí, senyors, encara que no ho sembli, ho fan per fer-nos atractiva la vida. Abans, quan no hi havia aquest Ajuntament salvador, teníem els divertiments de les baralles dels regidors. Ara, que hi ha una harmonia que fa por, no podem gaudir de les baralles; per això, ens han de donar altres divertiments. Trobem molt ben pensat el pla de l'Ajuntament.

LES SUBSISTENCIES

—Mira, vaig a cà'l adroguer a què en canvi d'aixó em dongui tres lliures de patates.

LUIS CAPDEVILA

Las mujeres, la noche y el amor

Ptas. 5

EL TEATRE CATALA

—Ep, que també hi volem ésser nosaltres!

ESTAMPES DEL CAMP

III

Baby no comprèn el que és un gos de caça

El cel tenia avui unes coloracions magnífiques, a base de blau—tota la gamma dels blaus—, de blanc, de gris, de morat. Un cel de tardor, de tempesta, fals i escenogràfic. Un cel policromat per llums estranyes i ratllat per vols d'ocells que emigraven.

A mitja tarda han arribat els caçadors. Els caçadors són: l'alcalde, l'"Estevanet", el "Carlí". Els caçadors vénen cansats, suats—malgrat la fresca, que ja apunta—lassats per la jornada.

Duen als sarrons unes llebres, unes perdius, uns tudons. Se n'entren a la cuina amb la succulenta presa.

A la cuina, els seus crits, les seves rialles, els seus renecs—empaiten a la minyona, l'Antonietta—, s'uneixen a l'espeternegar del foc, un alegre foc de sarments.

A fora s'han quedat els gossos "la Mona", "el Pelut", "el Quèl". S'han estirat a terra, alenant fadigosament, com agonitzants. Fan fàstic i fan llàstima. Han corregut tot el dia pel fons dels obacs, pels matolls espinosos del bosc, per l'espina de les carenes daurades per un últim raig de sol. Estan rebentats, plens de fang. No tenen esma ni per arribar-se a la cuina i ajaure's prop del foc de la llar.

Baby, assegut sobre les potes de darrera, els contempla amb gran estranyesa. No comprèn com un gos s'abandoni de tan llastimosa manera. No comprèn com un gos pugui anar tan brut.

—Però, per què us heu cansat així?—els ha preguntat *Baby*.

—Per a fer contents als amos—ha respost "el Quèl".
—No ho entenc!
—No entens res, tu! Com tots els gossos senyors, ets un ximple!

Baby, que és orgullós i sols fa cas dels insults segons sigui la boca que els vomita, ha optat prudentment per callar. Però com callar massa estona no li prova, ha preguntat:

—I sou capaços de sacrificar-vos per un desig imbècil dels homes?

—Què faries tu?

—Jo? No anar-hi!

—Però si els agrada caçar!

—Que cacin sols!

—No poden. Són uns beneïts.

—De totes maneres, jo, de vosaltres, no hi aniria.

—Nosaltres hi anem perquè ens agraden els ossos... Si no hi anéssim no ens en donarien.

Llavors *Baby* ha dit molt digne:

—Es que els ossos me'ls menjaré jo!

LLUÍS CAPDEVILA

Glossa de la Setmana

ELS OCELLS DE LA RAMBLA

Algú, equivocadament, creu que el que dona animació a la Rambla, és la gent: els còmics, que s'hi passen la vida jaient en les infectes cadires; els forasters, que es queden davant les obres eternes que obstrueixen el trànsit per a què tinguin feina els timadors, carteristes, etc.; les dones

BARCELONA A LA VISTA

Album de fotografias

Ptas. 15

que fan fira del seu cos i donen la felicitat per hores i a preus mòdics.

No, no; de cap manera. El que dóna animació a la Rambla són els ocells, com el que dóna animació a la piazza San Marco, de Venècia, són els coloms. Els ocells estan encarregats de donar al passeig urbà la necessària nota del paisatge. Perquè el paisatge no es pot desterrar de la ciutat. La vida, en una ciutat sense paisatge, seria impossible. Per això Londres té Hyde Parck, Viena el Prater, París el Luxemburg i el Parc Monceau, Nova York River Side, Buenos Aires Palermo, perquè el paisatge és imprescindible a la ciutat, perquè la pedra mataria a l'home. I el mata-rien l'electricitat, la raditelefonia, el jazz-band, l'aviació, etcètera, etc. L'home per a viure necessita el paisatge. El paisatge dóna vida, animació a la ciutat.

A Barcelona el paisatge, més que el parc municipal—que fa fàstic—i que el de Montjuich—que és massa lluny—, són els arbres de la Rambla que poblen els ocells. Es clar que aquests ocells, de tant en tant, fan alguna irreverència al cap de la gent. Però això no té importància. No ve d'una irreverència.

VIRAI

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT
PER LA CENSURA GOVERNATIVA

FUTBOLISTES

—Apa, noi, que ja se'ns acaben les vacances!

VOLVES

A l'“Orfeó Català”
li aixecat la clausura,
i ara de content, és clà,
que l'Orfeó cantarà
amb tant de seny com mesura.
I a la primera ocasió
que pugui fer una estrena,
sentirem a l'Orfeó
una cançó rica i plena,
cantada amb afinació.

D'aquells fets * * *
de juliol
(la setmana revoltosa)
que portaren gran condol,
hi ha encar qui no veu el sol
tancat a la preso afrosa.
Tres són ara els que han restat
empresonats a Manresa,
enyorant la llibertat
que per ells ha demanat
molta gent amb enteresa.
Si quelcom influir pot
en la seva deslliurança,
allà va també el meu vot,
que dono amb certa recança,
pensant-me rebre un pebrot.
Setze anys d'estar-se tancat
sens veure sol ni serena,
em sembla a mi, la veritat,
que ja és sobrada pena
per un pobre condemnat.

Teníem un * * *
bisbe,
ara en tenim dos;
quin serà més guapo?
quin serà millor?
Barcelona és bona,
com diu la cançó,
i tenint dos bisbes,
serà encara millor;

Ja fa dies que * * *
aquell Don “Lacandro”
que volia arribar a emperador,
predicant dia i nit la república,
ni viatja, ni parla, ni es mou.
Però espera impertèrrit; espera
que canviï la situació,
per si arriben a fer-lo ministre,
per si veure's pogués dictador.
No va tindre anys enrera un imperi
que va moure la mar de raons?
No manava a la Casa del Poble?
No se'l creien les masses en tot?
Però, aïl que les coses em sembla
que no marxen per aquest cantó,
i que això que somnia, és la lluna
en un cove; manies i prou!

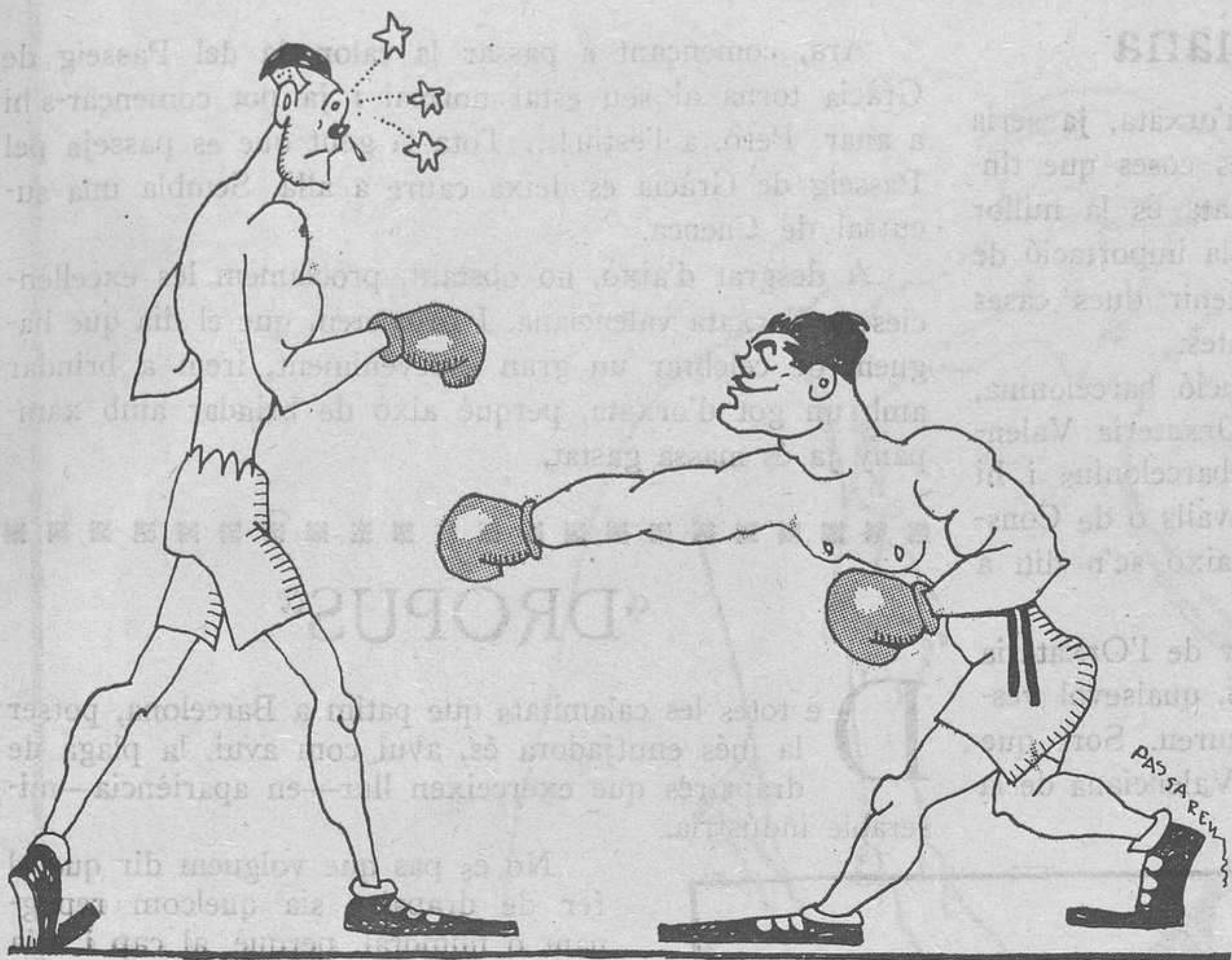
Es creu que a l'Ajuntament
hi haurà canvis d'empleats.
Hi haurà canvis? Malament,
car estan acostumats
a fer el treball corrent
sempre veiem disbarats.

FLOK

MONTSERRAT A LA VISTA

Album-Guia de la famosa montaña catalana

Ptas. 2

EL COMBAT DEL DISSABTE

—No deieu que estava núvol? Em sembla que he vist les estrelles!

El dependent d'adroguer

Es de Tàrrega, no menja gaire, però es diverteix molt. La primera cosa que li va dir el senyor *Mariano*, al prendre'l per servent, fou que a casa seva, si hi feia anys, arribaria a fer-hi una fortuna de molta sort, però que s'havia de llevar a les sis del matí i anar-se'n a dormir a les deu de la nit. Res, un bon patró addicte de les vuit hores... i les postres.

El dependent, que es deia Bonifaci, li semblà allò un Panamà; arribar de Tàrrega, veure llums a Barcelona de tres colors i pessigar a les noies i a les dones de quaranta anys, tot això el trasbalsava i es sentia el més ric de la terra.

A ell no el preocupava ni la societat d'adroguers, ni pensava caure malalt, ni res; sols veia una botiga amb molts pots, molta *mandanga*—com deia el senyor *Mariano*—i cada mossa de Vilatotxa que li feien confondre les pesades, donant tres unces per la lliura, o bé robant amb el pes a tothom que entrava a *La Bola de Oro*.

Les noies vilatotxines, que van darrera els homes com les gates als ratolins tendres i bufons, quan vegeren *tarregada* nova (és clar, era de Tàrrega), l'una anava a cercar ametlles, l'altra a veure com estaven de safrà i moltes hi anaven a buscar-li els ous. (Els ous eren de la casa del costat, que tenien gallines, encara que el senyor patró digués que eren arribats de Manlleu).

La Bola de Oro, botiga rònega i vella, que l'amo s'hi enriqueia a costa del pobre dependent, es renovà; es pintà de nou, hi posaren més vianda, més pots i fins donaren més teca al bon Bonifaci, que a l'any semblava un fideu, i més que fideu un macarró prim.

De la nit al dia s'adonaren les de Vilatotxa que el de Tàrrega havia marxat.

Quin desesper! I quants plors! Als sis dies d'absència del xicot, l'establiment de la *Bola* quedà emboladú, que es fongué la parròquia i el senyor *Mariano*, desesperat, no sabia el que li passava,

Però, per fi, pogué esbrinar l'amo adroguer la causa del canvi de la seva botiga, abans plena i enriolada, ara trista, isolada. Agafà a les noies i els preguntà:

—Per què anau a comprar a l'altre adroguer?

I totes, des de la primera a la darrera, inclús alguna casadeta, i fins casadassa, li digueren:

—Ai, *Don Mariano*, si era un xicot que feia tan bé el pes...

—I jo, que no us serveixo bé?—preguntà l'home anonadat.

—Vostè? Vostè és massa vell i de seguida cau la balança i ell amb els pesos hi tenia la mà trencada...

No tingué altre remei, aquell amo, que traspasar la botiga i viure lluny de Vilatotxa.

El Pobre Bonifaci va morir amb el fel reclòs a dintre per no sobreixir-li, exclamant a la seva darrera hora:

—Adéu, Carme! Adéu, Rita! Adéu, Conxa! Adéu, Marieta!... Allà al cel us vendré arròs, llonganissa i ous lligitims de Manlleu...

E. GRAELLS CASTELLS

Vicents Bou

Té el cor ple de bondat i d'harmonia,
les seves notes fan un so d'estel
a trenc d'albada que anuncia el dia
i fa esclatar les flors de cara al cel.

Si la cardina salta d'alegria,
l'Angelina sospira d'un anhel
que omplena el cor de tanta melodia
i la Mare Cantora té un regust de cel.

Es l'home bo i l'artista del poble,
viu per la dansa més bella i més noble
i cada dia porta un nou esclat

d'harmonies meloses i inspirades
i amb el cor fort don cara a les ventades
fent ressonar pel món la Continuïtat.

SALVADOR PERARNAU

L'orxateria valenciana

Si València no tingués res més que l'orxata, ja seria un gran país. Perquè, creiem, per moltes coses que tingui València—que realment les té—l'orxata és la millor de totes. Per això estem tan satisfets de la importació de l'orxata valenciana, i per això podem tenir dues cases que no venen res més que aquestes orxates.

L'Orxateria Valenciana és una institució barcelonina, orgull nostre i encís dels forasters. A l'Orxateria Valenciana van a assentar-s'hi tot sovint els barcelonins i hi passen tots els de fora, siguin de Viladecavalls o de Constantinoble, que vénen a Barcelona. Per això se'n diu a "Ca'n Pren-i-fuig".

Però hom se les ha donades per a fer de l'Orxateria Valenciana un lloc aristòcrata. Aneu, sinó, qualsevol vespre a la del Passeig de Gràcia i ho veureu. Sort que aquesta mania no ha arribat a l'Orxateria Valenciana de la Rambla.

Ara, començant a passar la calor, la del Passeig de Gràcia torna al seu estat normal i ja pot començar-s'hi a anar. Però, a l'estiu!... Tota la gent que es passeja pel Passeig de Gràcia es deixa caure a allà. Sembla una sucursal de Cuenca.

A desgrat d'això, no obstant, proclamem les excel·lències de l'orxata valenciana. I prometem que el dia que haguem de celebrar un gran esdeveniment, irem a brindar amb un got d'orxata, perquè això de brindar amb xampany ja és massa gastat.

"DROPUS"

De totes les calamitats que patim a Barcelona, potser la més enutjadora és, avui com avui, la plaga de drapaires que exerceixen llur—en apariència—miserable indústria.

No és pas que volguem dir que el fer de drapaire sia quelcom repugnant o immoral, perquè, al cap i a la fi, és un ofici com un altre i tothom té dret a la vida, però l'aspecte enutjós d'aqueixa professió—enutjós per al públic, s'entén—és la manera sorollosa de fer-ne el reclam, car cadascú d'ells els fa com més bé li sembla o, millor dit, de la manera més escandalosa possible, per tal de cridar l'atenció dels parroquians i del públic en general, i així veurem com l'un, des de dins del seu carret, va repicant acompassadament una campana de penetrant sonoritat, l'altre toca una trompeta, a tall de cornetí d'ordres o de solista de festa major, un altre pica amb un ferro a una ampolla, mentre que d'altres es refien senzillament de la resistència de llurs pulmons, cridant en tots els tons imaginables: El... dra... pa... i... re...!

D'un quant temps ençà ha augmentat considerablement el nombre ja crescut de drapaires—ço que deu volguer dir que, com més va, més desferres hi han per a vendre a Barcelona, altrament no es guanyarien pas la vida els que les compren—, i, naturalment, com més n'hi han, més soroll mouen, recurrent del matí al vespre tots els indrets de la ciutat en inacabable processó i omplenent el cervell de tothom amb les estridències de llurs instruments o de llurs veus privilegiades...

No hi ha, doncs, cap mena de dubte de què els drapaires són gent activa, car no es cansen mai de tocar o de cridar....

FIDEL GRIFOL

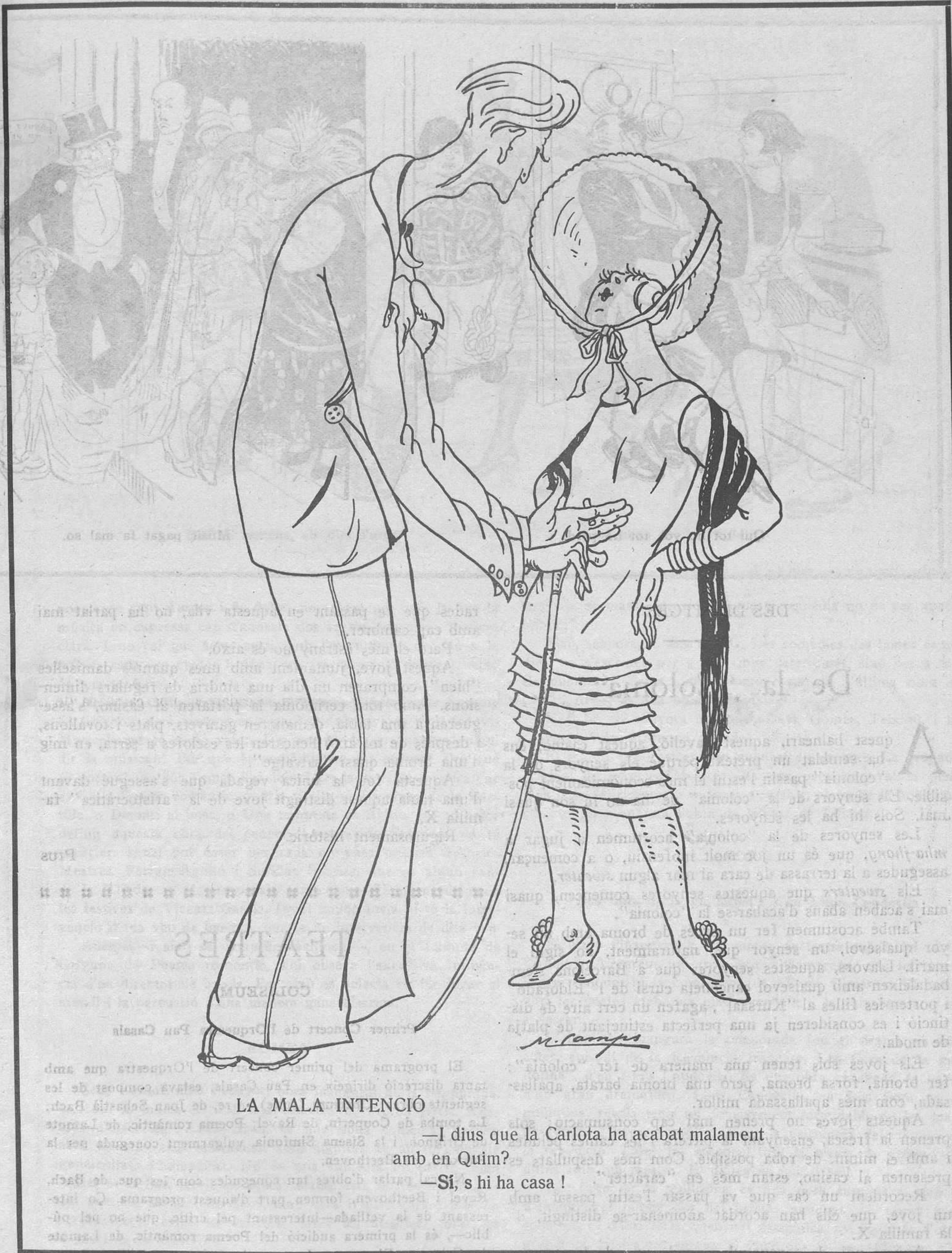

UN TRANQUIL

—On vas, beneit, amb la sabata al cap?
—La porto per fer broma i per fer badar a la gent!

PLANOS DE BARCELONA

PTAS. 1'50

LA MALA INTENCIÓ

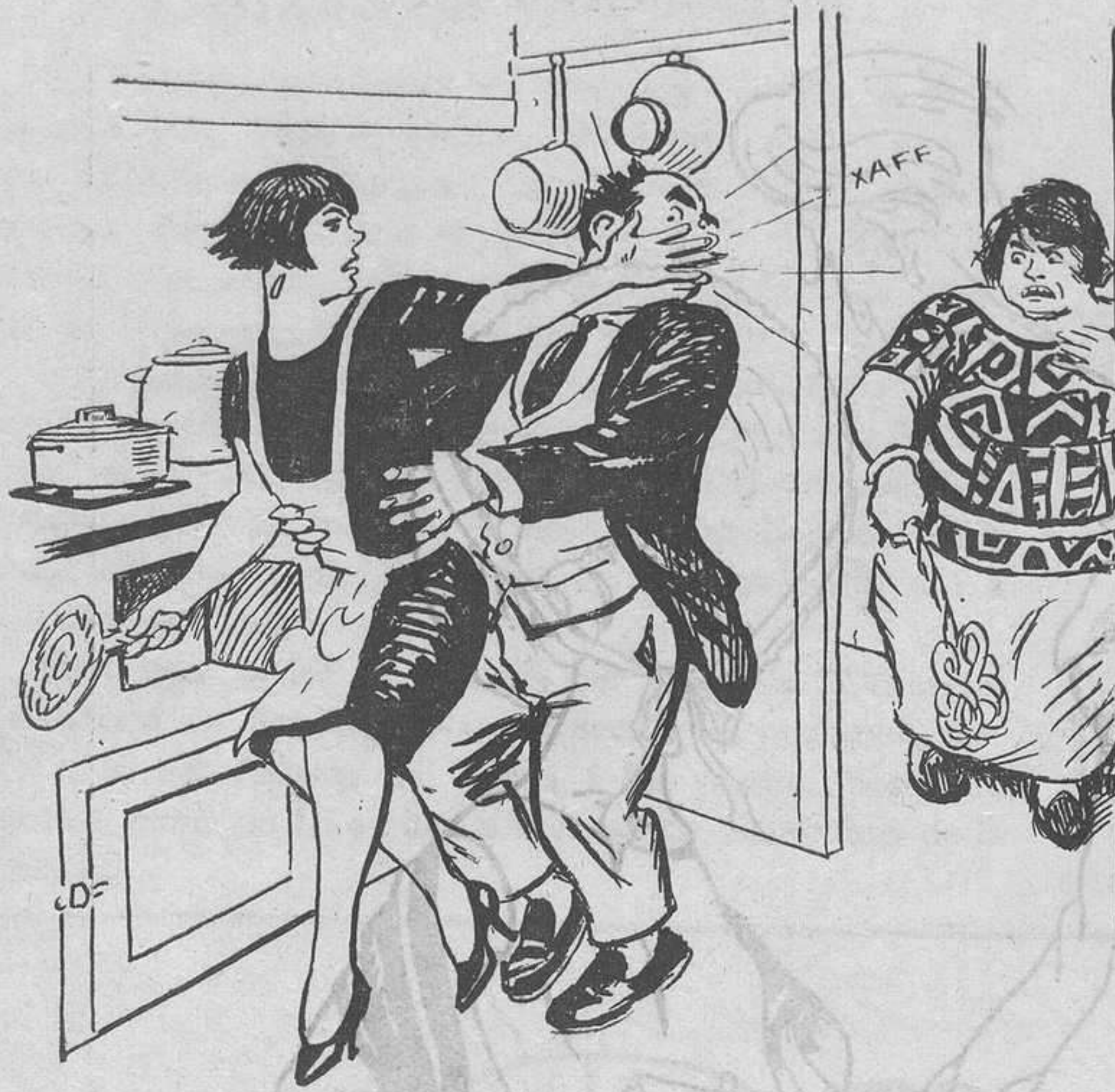
—I dius que la Carlota ha acabat malament amb en Quim?

—Sí, s hi ha casa !

NITS DE LLUNA

Per Frederic Soler (Pitarra)

PTES. 2'50

Qui tot ho vol, tot ho perd.

Músic pagat fa mal so.

Qui oli remena, els dits s'unta

A cent anys coleta verda

DES DE SITGES

De la "Colonia"

Aquest balneari, aquest pavelló, aquest casino, ens ha semblat un pretext perquè els senyors de la "colonia" passin l'estiu el més econòmicament possible.

Les senyores de la "colonia" acostumen a jugar a mha-jhong, que és un joc molt inofensiu, o a començar, assegudes a la terrassa de cara al mar algun sweater.

Els sweaters que aquestes senyores comencen, quasi mai s'acaben abans d'acabar-se la "colonia".

També acostumen fer un excés de broma amb un seyor qualsevol, un senyor que, naturalment, no sigui el marit. Llavors, aquestes senyores que a Barcelona s'embadaleixen amb qualsevol cançoneta cursi de l'"Eldorado" i porten les filles al "Kursaal", agafen un cert aire de distinció i es consideren ja una perfecta estiuejant de platja de moda.

Els joves sols tenen una manera de fer "colonia": fer broma, forsa broma, però una broma barata, apallassada, com més apallassada millor.

Aquests joves no prenen mai cap consumació; sols prenen la fresca, ensenyant la pitrera i les cames peludes i amb el mínim de roba possible. Com més despullats es presenten al casino, estan més en "caràcter".

Recordem un cas que va passar l'estiu passat amb un jove, que ells han acordat anomenar-se distingit, de la família X.

Aquest noi, de consuetud en cada una de les tempo-

rades que ve passant en aquesta vila, no ha parlat mai amb cap cambrer.

Però el més estrany no és això.

Aquest jove, juntament amb unes quantes damiselles "bien", compraren un dia una síndria de regulars dimensions. Amb tota cerimònia la portaren al casino, s'assegueren a una taula, demanaren ganivets, plats i tovallons, i després de tot això llençaren les esclofes a terra, en mig d'una broma quasi "salvatge".

Aquesta fou la única vegada que s'assegué davant d'una taula aquest distingit jove de la "aristocràtica" família X.

Rigurosament històric.

PIUS

TEATRES

COLISEUM

Primer Concert de l'Orquestra Pau Casals

El programa del primer concert de l'Orquestra que amb tanta discreció dirigeix en Pau Casals, estava compost de les següents obres: Obertura (suite) en re, de Joan Sebastià Bach; La tomba de Couperin, de Ravel; Poema romàntic, de Lamote de Grignon, i la Sisena Simfonia, vulgarment coneguda per la Pastoral, de Beethoven.

No cal parlar d'obres tan conegudes com les que, de Bach, Ravel i Beethoven, formen part d'aquest programa. Ço interessant de la vetllada—interessant pel crític, que no pel públic—, és la primera audició del Poema romàntic, de Lamote de Grignon. El senyor Lamote de Grignon qualifica el seu

poema de cant d'amor i de dolor, no sabem per què, ja que la música no expressa cap d'aquests dos sentiments d'una manera clara. I no cal que se'ns surti amb l'etern tòpic de què a la música cada espectador li dona una interpretació diferent. Això és una tonteria.

No és una cosa despreciable el Poema romàntic, de Lamote de Grignon, però tampoc és una obra definitiva ni molt menys. Musicalment té escàs valor. Del demés, de ço que ens vulgui dir la música... Per què és romàntic aquest poema? Per què és poema? On són l'amor i el dolor? De la mateixa manera que es titula Poema romàntic, podria titular-se La presa de la Bastilla, o Dematí al bosc, o Una tempesta al Bàltic. No té color definit aquesta obra del senyor Lamote de Grignon, no té caràcter. Igual pot ésser inspirada en unes poesies d'Apeles Mestres, Ferran Agulló i Suriñac Senties, que en algun cant de la Ilíada, en alguna poesia carriclona d'Espronceda o en les festives de Vicents García. Igual importància hi té la intervenció d'una veu de baríton, que la no intervenció de dita veu.

Ademés—i això es comprèn fàcilment—, en el Lamote de Grignon de Poema romàntic, s'hi obseva l'excessiva influència d'un director de banda. Per això es delecta en fer jugar el metall i la percussió d'una manera gens discreta.

ROMEA

Seny i amor, amo i senyor, obra inaugural de la temporada, és, com ja indica el títol, una comèdia de l'Avelí Artís. Ademés d'ésser de l'Avelí Artís, és una bona comèdia. Escrita amb valentia, amb honradesa, amb dignitat, té un to càlid de generositat, d'humanitat. No és una comèdia de cartró, com tantes se'ns han servit en aquest teatre. No, no; és una comèdia com ha d'ésser: de debò, amb cara i ulls. Cara i ulls on resplendeixen totes les tristors, totes les alegries, totes les cruïses de la vida.

Algú ha volgut dir, grotescament esparverat: "Però aquesta

comèdia és massa atrevida! Aquesta comèdia no és per aquest públic!"

Això, senyors, és una rucada. Les comèdies, les bones comèdies, no s'escriuen per a un públic determinat, sinó per a tots els públics. I Seny i amor, amo i senyor, l'última obra de l'Avelí Artís, és una bona comèdia.

Molt bé els senyors Montero, Daví, Gómez, Teixidó, i les senyores Vila, Morera i Fornés.

El mateix dia s'estrenà un quadret en un acte, La gropada, original de l'Apeles Mestres. És una peça que val la pena. Una cosa deliciosament ingènua i amable, plena de la bonhomia característica en tota l'obra de l'autor de Liliana.

APOLO

"Les flors de la guillotina", d'en Lluís Capdevila

El dia 9 s'inaugurà la temporada de teatre català del teatre "Apolo". Augurem un gran èxit a l'empresa, que ha tingut l'encert de dur-hi la companyia de l'Enric Giménez. El teatre obrí les portes amb una obra excel·lent, i la sala estava plena a vessar.

L'obra que inaugura la temporada fou el drama en tres actes, episodi de la Revolució francesa, Les flors de la guillotina, d'en Lluís Capdevila. És una obra excel·lent, és l'obra d'un gran dramaturg. Lluís Capdevila, en Les flors de la guillotina, revela tenir un coneixement formidable de les coses de l'època i haver estudiat a fons la psicologia dels homes de la revolució. Totes les escenes, tota la trama de l'obra, són dutes amb mà mestra. El diàleg és feliç i bell.

Les flors de la guillotina és una obra suggestiva que se n'endugué el públic des del primer moment. El segon acte, sobretot, és d'una forta intensitat dramàtica, tot l'acte és d'obra grandiosa. Hi ha una escena, al final, que és del millor que s'ha fet de molt temps ençà. I aquesta escena està tractada d'una

E. Clarasó

ESCULTURES

REPRODUCCIÓ DE LES SEVES MILLORS OBRES

PTES. 25

La Ciudad de Barcelona

GUIA-LOP

PTES. 3'50

manera magnífica. Representa quan un xicot revolucionari que ha traït al seu germà reialista, en adonar-se del mal que ha causat, vol seguir la desgraciada sort del seu germà i dona un crit contrari a les seves conviccions per a què l'agafin i el guillotinin.

El tercer acte també té moments molt feliços, com, per exemple, quan hom dona a triar a una mare quin dels dos fills vol salvar de la mort, però en Capdevila potser ha precipitat un xic el final i no té tota la intensitat que caldria. Això no vol dir que no sigui un acte de gran interès. Res d'això. Volem dir, només, que hauria pogut tenir-ne més. Aquest tercer acte és d'una gran animació, i cal dir que la comparsa nombrosa que hi surt ho executa molt bé.

En resum, el teatre català amb *Les flors de la guillotina* ha adquirit una excel·lent obra. Amb gaires obres com aquesta, el nostre teatre ocuparia un magnífic lloc en la literatura mundial.

La interpretació molt justa. El senyor Giménez, sobretot, i la senyora Nicolau, estigueren meravellosament bé en els seus papers; el senyor Giménez en va fer una creació. La direcció d'escena, com totes les d'en Giménez, el nostre millor director. La presentació i el vestuari riquíssims.

Cal remarcar també el treball dels actors senyors Clapera, Vinyes, Serrahima i la senyoreta Rovira.

El públic sortí molt complagut del teatre. En Lluís Capdevila fou ovacionat al final de cada acte, i el senyor Giménez i la senyora Nicolau foren tot sovint interromputs pels aplaudiments.

BARCELONA

Cada uno en su casa... és una cosa que signa el senyor Josep Ramos Martín. De la literatura del senyor Ramos Martín en tenim brillantíssima mostra amb *La Montería*. Nosaltres, francament, no creiem que el senyor Ramos Martín pugui escriure ni pel teatre ni per enlloc. Perquè nosaltres no comprenem amb què escriu molta gent que diu que escriu.

GOYA

Una obra de Lluís Fernández Ardavin és sempre interessant. Quan es tracta d'una novella, d'un volum de poesies, d'un drama en vers, d'un llibret de sarçuela... una obra de Lluís Fernández Ardavin és sempre interessant.

Ara l'autor d'*El doncel romàntico*, graciosa i bella evocació del Madrid vuitcentista, ens ofereix una comèdia en prosa: *El deseo*. Aquesta comèdia, *El deseo*, en la que es diuen coses amb una gran dignitat i una gran valentia, no ha agradat al públic. I és que el públic s'ha acostumat a aquest gènere ridícul i abominable que es coneix per comèdia blanca. Aquest públic rampló, pervertit i cursi de les Juntes de dames (?) i els Roperos, s'ha escruixit, s'ha horroritzat davant la comèdia d'en Fernández Ardavin. L'ha trobat immoral.

Què ho deu fer que per a certa mena de gent la veritat sempre és immoral?

XISTU N.º 1

Bon dia.

Diccionari

Català-Castellà i Castellà-Català

Per A. Rovira i Virgili

Ptes. 15

En la interpretació cal fer menció de la senyora Xirgu, que va estar molt bé, molt bé. I forsa correctes els demés.

OLYMPIA

En l'estrena de *La mel als llavis*, tots els aplaudiments, tots els llorers, tota la glòria—i el públic sap bé que no exagerem—han d'ésser per l'escenògraf, per en Castells, ja que l'únic correcte, l'únic digne que hi ha en *La mel als llavis*—viatge fantàstic a la manera de *De la terra al sol*, però sense la gràcia de *De la terra al sol*—, és la presentació, la decoració, d'un bon gust meravellós. El llibre, sortosament, no s'escolta. Ni falta que fa.

Els actors compliren.

BOSQUE

En Planas de Taverne en complicitat amb el mestre Caparrós, ha estrenat un altra evocació de la Barcelona vuitcentista. Aquest cop ha tocat el torn a *Els ganduls d'en Targarona*.

L'obreta—música i lletra—està escrita amb molt encert i correcció.

La interpretació bastant regular.

Bob

S'acaba la calor

Ja se n'havien adonat, no fa, senyors? La calor s'acaba. Això vol dir que començarem a tenir fresca. I tenir fresca significa tenir benestar i no permetre els abusos que fins ara hem permès.

Altrament, acabar-se la calor vol dir poder anar pels carrers. Es clar que no hi podem anar perquè tots els carrers de Barcelona estan oberts, però si no ho estessin, que és com haurien d'estar, perquè una ciutat normal ha de tenir els carrers per a què hom hi pugui transitar, podríem caminar-hi.

La gent ja no sent la necessitat de refrescar-se per fora i per dins, i ja no seu sempre, com fins ara, a les cadires públiques i als cafès ídem. Ara, ja no hi han tantes cadires; així com fins ara per atravesar la Rambla calia donar la volta per la Plaça de Catalunya, car les cadires no deixaven passar, ara només cal anar a voltar fins al carrer de la Canuda. Als cafès tampoc hi ha gent, i per tant no posen tantes taules a les aceres. Ara, ja es pot passar d'un a un per aquelles aceres quilomètriques de la Plaça de Catalunya, car fins ara calia passar pel mig del carrer o saltar per damunt de les taules. Ja és alguna cosa. Ara, si més no, sabem que tenim un pam a cada acera per a passar.

XISTU N.º 2

Bona nit.

DOTZENA DE FRARE

13 contes d'en Frederic Soler (Pitarra)

Ptes. 2

BANYOLES

Es el millor dels mons

Els que vivim en aquesta ciutat (o poble), podem dir que som feliços. Aquí vivim en l'abundància, en el respecte, i tenim tranquil·litat en extrem. Ningú no protesta; el poble és un ramat de xais—amb moltes manses ovelles.

Dic això, perquè algunes vegades ha tingut motiu d'indignar-se... i no s'ha indignat, tan tranquil·let s'ha quedat.

Ara mateix, amb motiu de l'escassetat d'aigua, les dones estan fent cua a les fonts públiques tot un dematí, per a poder omplir un cantí, i moltes vegades, després de tant d'esperar, els tanquen l'aigua, i elles, sense obrir la boca, se n'entornen.

Tan amigues de fer processons i no en saben fer-ne una en senyal de protesta contra els que gasten diners d'un any ençà per a portar aigua i l'aigua no ve!

Indubtablement, ens trobem en el país de les delícies, dels homes inviolables, i, sobretot, dels... xais!

Visca la hipocresia i la llana!

Un propietari de pagès.

ALBINYANA

El rector de Les Peses

Ja la tornem a ballar. El rector de Les Peses, "l'home de les figues" que li diuen, ja torna a desvariejar, ja torna a moure murga. Aprofitant les vacances escolars que ara s'han acabat, s'ha emprès una campanya per a treure la senyora mestressa del poble, ell que la va fer venir. Però, ara la vol treure perquè no ha pogut aconseguir el que volia. Però tot està explicat sabent amb qui es fa aquest rector, per allò de "qui va amb un coix, al cap de l'any és tan coix com ell".

Els homes de bona voluntat i poca llana al clatell han d'emprendre una altra campanya en favor de la senyora mestressa, perquè és una dona de valer i de cultura que sap la seva obligació; tots els seus deixebles n'estan contents.

Tots els homes honrats hem de cridar: "Visca la senyora mestressa!"

Un sagristà sense feina.

PINTURES

ENCALLAMENT

Es veu que encara fa massa bonança perquè les exposicions d'art puguin anar com una seda: els artistes van fent el ronsa esperant que la fresca apreti i la gent vulgui fer-se-la passar anant a veure com els hi ha provat l'estiu als nostres pintors excursionistes, els quals, darrera la cortina, sotgen l'ocasió de presentar-se a lluir ses habilitats.

I fan bé; què en treuriem de cridar-nos a un local tancat si encara fa un sol tan maco?

Però, la joventut és ardida, i per ahir, dia 15, estava anunciada a les "Galerías Dalmau" una exposició d'avantguarda, la qual penso anar a veure amb totes les precaucions.

A les "Galerías Layetanas", per obra i art d'en Joan Matamala, que és un escultor que posa l'ànima en les seves

imatges, hi ha fet una daurada aparició la Verge de Montserrat, tal com varen trobar-la a la famosa cova de la feréstega muntanya mil anys enrera, segons diuen, car jo no hi era.

A les "Galerías Areñas" té d'obrir-se d'un dia a l'altre una exposició col·lectiva de gent d'ara, de la més triadeta.

A "La Pinacoteca" hi ha exposada una col·lecció de quadros antics i moderns, destinada als que vulguin guarnir la casa, estalviant-se els mals de cap de cercar firmes.

A "El Camarín", ídem de lienzo, que vol dir tela per a quadros.

I així anem tirant, en espera de les castanyes i els bolets de Tots Sants i de les pinyes de Sant Martí, el qual, segons la dita popular, les fa caure del pi totes soles, i, qui gemega ja ha rebut.

De promeses falagueres, però, n'hi ha qui sap-les: l'Areñas, que és home previsor, ja ha fet públic el seu programa de la temporada, en el qual hi figuren els següents artistes: Espino, Martí Garcés, Bergnes, Mallol, Meifren, Galwey, Iu Pascual, Labarta, Terruella, Antón Farré, Oliveras i Pomés, amb quines exposicions alternaran altres amb tapissos teixits de l'Aimal, laques d'en Bracóns, tapissos pintats d'en López Morelló i fotografies d'art de l'amo de la casa.

Heu's aquí un programa que sembla un cartell d'òpera del Gran Teatre del Liceu, malgrat el seu nom pompós més petit que l'"Olympia".

A la vella "Sala Parés, folrada de nou, no el tenen encara enllestit el programa, però es diu que hi ha molts oferiments artístics i que es disposa d'uns quants números de primera, que s'aniran veient per rigorós torn.

Res, que cal tenir paciència, ço que no ens vindrà pas de nou amb els temps que corren...

Jo n'he gastada tanta, que fins començo a tornar-me moro; disposat estic a esperar sentat a la porta de casa meua que passin els cadàvers dels meus enemics, els pseudo-artistes reconstruïts, que diu que em tenen bola.

Pobrets! Està escrit que mai no faran res de bo!

C. ARBÓ

EL QUE DIUEN

ECONOMIES

L'Ajuntament fa economies. Molt ben fet, remolt ben fet. No podia ésser aquella disbaixa dels ajuntaments d'abans. Ara, cal la recta administració. Per això, per aquestes festes de la Mercè l'Ajuntament ha suprimit els bons de benefici pels pobres que feien els altres ajuntaments. Fora despeses inútils!

AUGMENTS DE MATRIMONI

Abans l'ésser casat era un heroisme. Erem pocs els casats i tothom, per la nostra valor, ens admirava. Però, fa fàstic, tothom es creu en el dret de casar-se. Mireu les estadístiques i veureu quin formidable augment de matrimonis. Ara l'ésser casat ja no té cap mèrit. Ens tiren per terra el "tinglado". Aviat l'heroi serà el solter.

Los tiempos adelantan que es una barbaridad.

PERE COROMINAS

A recés dels tamaris

CONTES I NOVEL·LES

Pessetes, 4

CANSONETAS.

Quan t' assentes al piano
Miro córrer los tatus dits.

Ja t' vaig véuer l' altre dia,
Al jardí del General

Ab lo vestit rossegant,
Gorro ab flors y alt lo cabell,

Ja son las deu de la nit,
Mes te prometco, noyela,

—Sabria dirme com podria fermho per-
qué no m' amobinessen tants y tants coixes

—Si senyor: anant en un de ells.

Ja que plou y no tenim parayguas per dei-
xarli, quedis a dinar ab nosaltres, ó si no li

Hem passat la vista per la primera entrega
de «La plegaria de una madre» novela que surt

—Que tal li ha probat la torre, D. Joseph?

—Ja ho pot véuer. Vinoh tot torrat. ¿Y

Va anarse a confesar un que no sabia un
borral de doctrina.

—Quants Deu hi ha? li preguntà 'l con-
fesor.

—Dos, contestà 'l altre.

L' IMPRESSOR CARBASSEIAT.

Aixó ja passa de ratlla;
Aixó ja es massa, Pepeta.

Se queda ta imatge impresa.
Te vaig dir que t' estimava,

Tant original, tant nena,
De tant incònciant caràcter

Que a Roma no t' caldrà anar
A buscar la penitencini;

Perque t'inch l'etra mentada
Molta més de la que t' pensas,

Tas faltes de conseqüencia.
De poch no m' porta a la omeia

Però ja m' torno a compondrer,
Ara la rellacció m' entra,

Y ferri com una coltante
Vinch a declararte guerra.

Ja pots tornar-me las próbas
Que t' donava, de finesa,

Tots los anys per sant Joseph,
Totas, al peu de la llabra,

Donchs ha arribat a tal punt
Lo meu despreci, coquetela,

Que no vull que ni una coma
Que t' haigia donat, conservias.

No eis digne tu de cap filol
De aquet d'uenyo de una impremta.

Es copia.—L' oncle.

Creym que 's números del rellotje de casa
la Ciutat deurian fers mes grossos, ja que

Hem rebut de Madrid los primers números
de «El Violon.» Encara que ho dit, no 'l loca

—Paper: ¿los camells denhen fer pecats?

—¿Per qué ho preguntas?

—Perque d'ihen que dels pecats dels pa-
res los fills n' ixen geperuts, y trobo que ho

son tots los de la familia dels camells que veig
pinials.

PUNTS DE SUSCRIPCOIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

L. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampia, 26,

y Remolles del Mésj. 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará véuer
cada semmana.

COMPANIA D' OPERA DEL LICEO.

Sopranos: Senyoras Vi lali, Pésca dem ó,
La ninya, L' oca té lli.

Contralt: Senyora Mari antich.

Tenors: Senyors De fanch, y Estany.

Segon: Senyor Fa vis.

Bariton: Senyor Boca d' indi.

Segon: Senyor Barrat de.

Fajos: Senyors Per id. y Vi electrich.

FABULA DEL NOY.

Tenia obligacions un en un banch
Y las té de donar quasi de franch.

Per fesse rich un altre 's va embarcar
Y va en un banch de terra naufragar.

Y volguent, un tercer, guanyar mils blancas
Li van parlar las sevas en las bancas.

Ab aixó, lector, nota,
Que 'ls banchs y bancas fan fer bancarrota.

LO MESTRE.

Lo «Teatro catalá» avans «Secció de la Ca-
la» ja s' está amantint per comensar sas fun-
cions a últims d' aquest mes.

La empresa té en son poder lo drama Font
de Udrinas, la comedia Las modas, la jogui-

PREU DE SUSCRIPCOIO.

BARCELONA. PORTAT A CASA.

Trimestre 6 raleis.

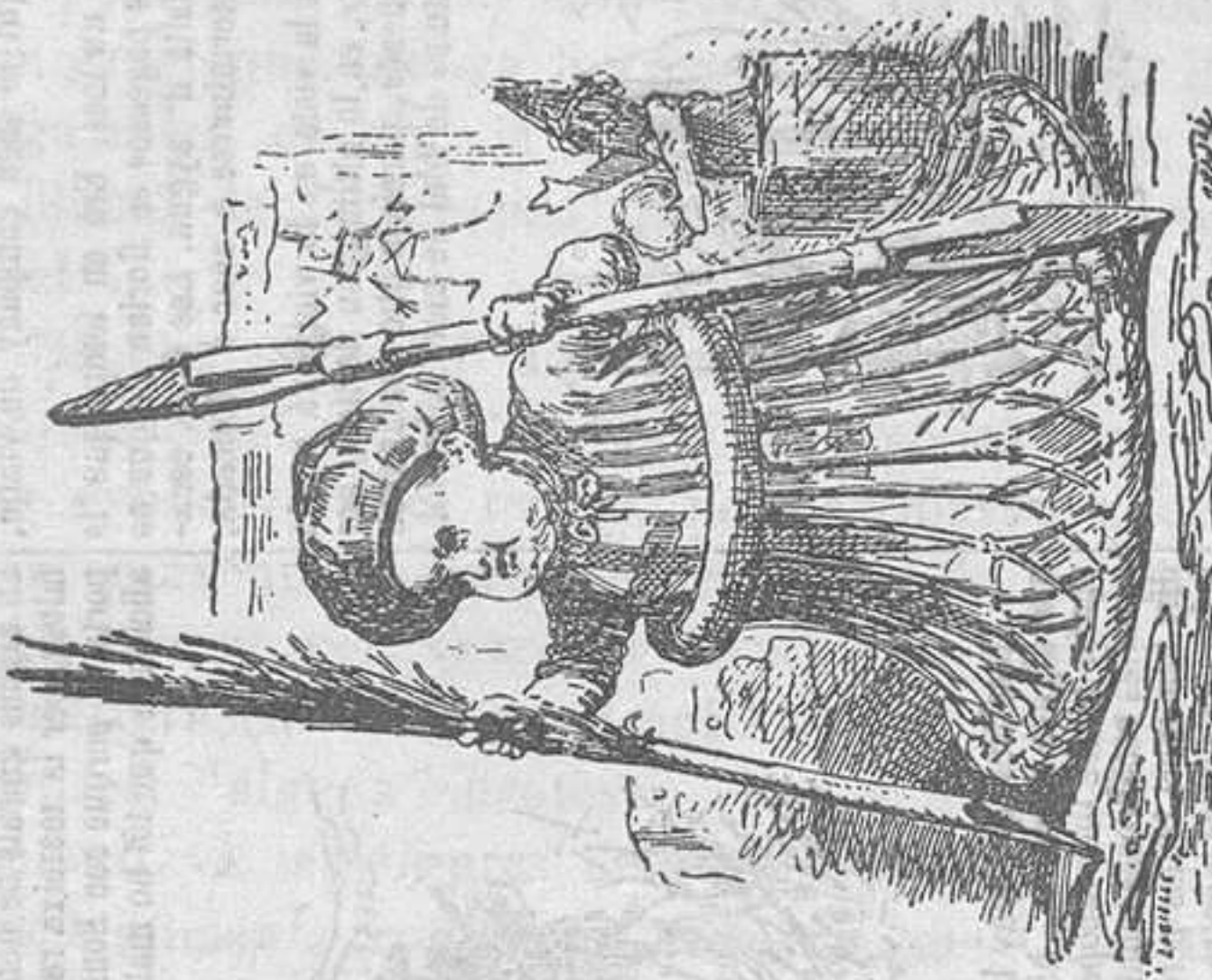
FORA DE BARCELONA, FRANCH DE POST.

Trimestre 6 raleis.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

Carrer Ampia, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

na en dos actes Si us pla per forsa, y la pe-
sa en un acte; Cosas del oncle! de 'n Pitarra;

Es de esperar, segons las noticias que tenim
de aquestas produccions, que 'l teatro del

Ja que ara parlem del «Teatro catalá» re-
cordantnos del altre any, demanem a la em-

Lo teatro Roma, completament restaurat,
presenta bon cop de vista. Si fessian al floró

Lo teló de boca, obra del Sr. Planella, figu-
ra un corinalje regio, cayent estés devant d'

Las butacas son cómodas y convidan a pas-
sarhi unas quantas horelas.

Aixó sí: lo que deurian procurar, es donar
mes ventilació al local, ó d' altre modo alló

En la Secció catalana del Roma han anun-
ciat Lo incendi de Hostalrich, primera part de

Com que 'n Cervantes diu: «nunca segun-
das partes fueron buenas» i autor del Incen-

Molt será que 'l autor no escriguia després:
Hostalrich avans del incendi, primera part

Fins ara, 's fills ho eran dels pares, pero
'l Incendi té ganas de ser pare del seu pare:

EFÍGRAMAS.

—Camino molt: ¿eh, D. Joan?
—Sí, senyora; aixó guaytava,

—¿Que li passa alguna cosa?

—No: una persona, senyor.

Veient un acreedor
Don Anton tot roig se posa,

Y li pregunta en Mencion:
—¿Que li passa alguna cosa?

—No: una persona, senyor.

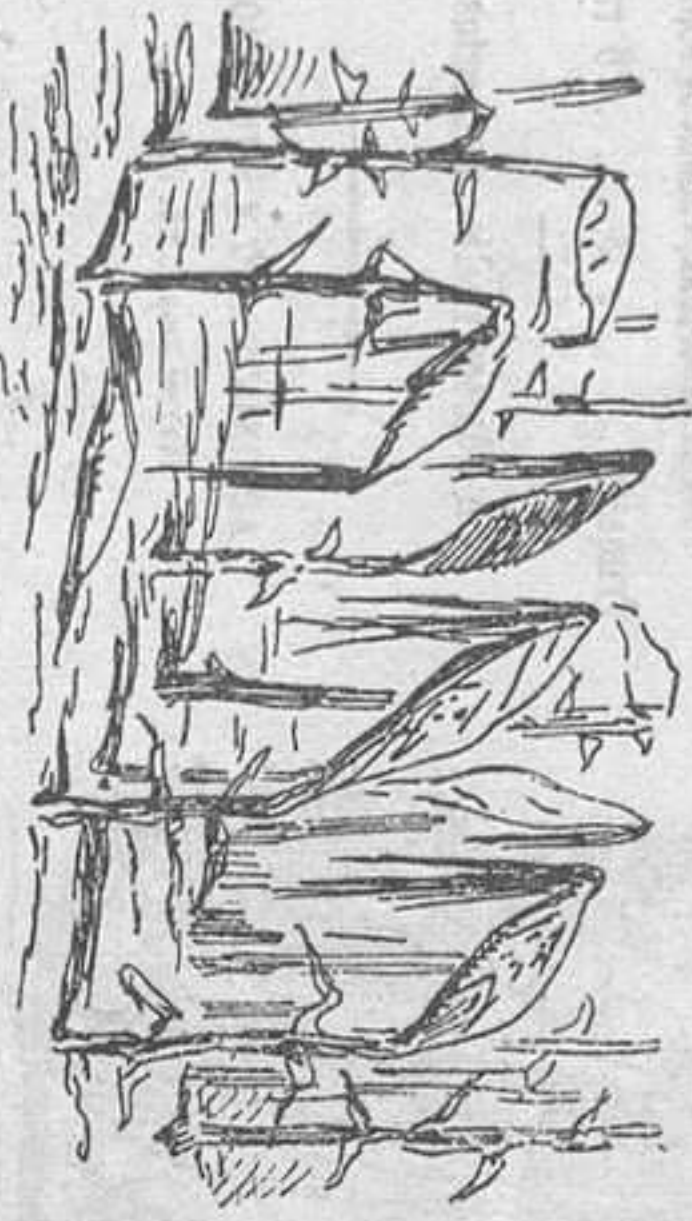
En la Secció catalana del Roma han anun-
ciat Lo incendi de Hostalrich, primera part de

Com que 'n Cervantes diu: «nunca segun-
das partes fueron buenas» i autor del Incen-

Molt será que 'l autor no escriguia després:
Hostalrich avans del incendi, primera part

Fins ara, 's fills ho eran dels pares, pero
'l Incendi té ganas de ser pare del seu pare:

Nov: ja que m demanas que t' conti alguna coseta... de la meya anada a un poblet de Monseny, te n fare quatre quartos, que es lo preu d' un numer...

semblavan collas de magres que ab lo cap hair y embulladas las cabelleras, plora, an de gana. La terra tota, en fi, era mes seca que la casa de moneda...

Lo poblet, encloiat al pen del Monseny y devant las Guillerias, es un poblet de mala mort, si he de bona vida, y pot ser m' equivoce d'honi de mala mort...

Das dias avans de la festa major era t' que arribarem a aquest poble abont...

no hi ha altra diversió que la oassa. Cabament lo dia de nostra arribada y l' endema eran dos dias destinats a anar a cassar, per poguer celebrar la festa...

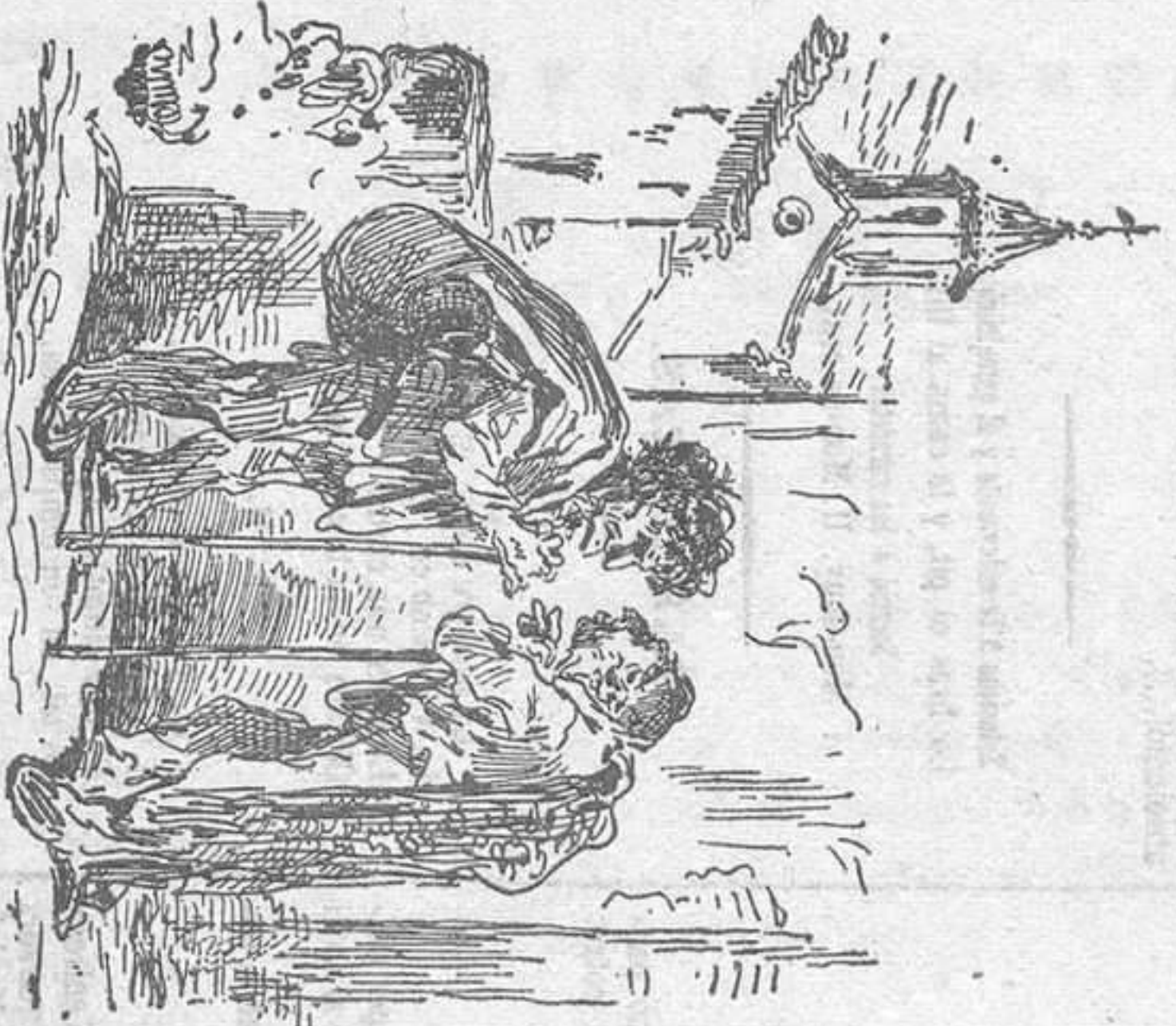
Nosaltres, que may hem sapigut carregar mes que la pipa, ni apuntar mes que alguna monoria, ni tirar altres coses que las imitils baldó avall, varem agalar...

Lo segon dia de la cassera, nos surtian al pas collas de gent de poblets vehins que anavam a la festa, provehidas de parayguas de coló, perquè en lo cas de ploure...

Las quatre donas que en lo present any se cuidan de la mare de Dñu s' estan a l' iglesia ab la caputxa blanca posada, un ram artificial, de fil de plata...

van de moda y també una borraixa plena d' aygua en la ma esquerra. Agra-fan ab la dreia la del ram de la balladora y precedits de dos flautas, dos violins...

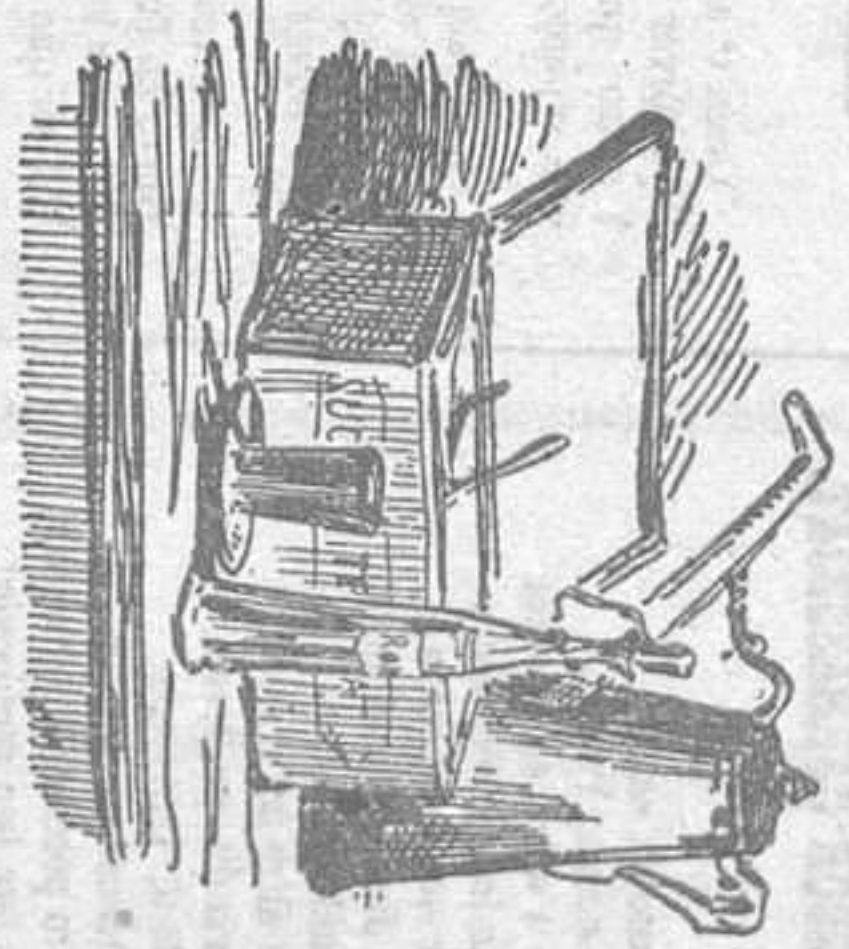

Acbat tot aixó anarem a dinar y després a pendrer café. Lo café del poble es una estancia, devant de l' estable, la pastora en un racó...

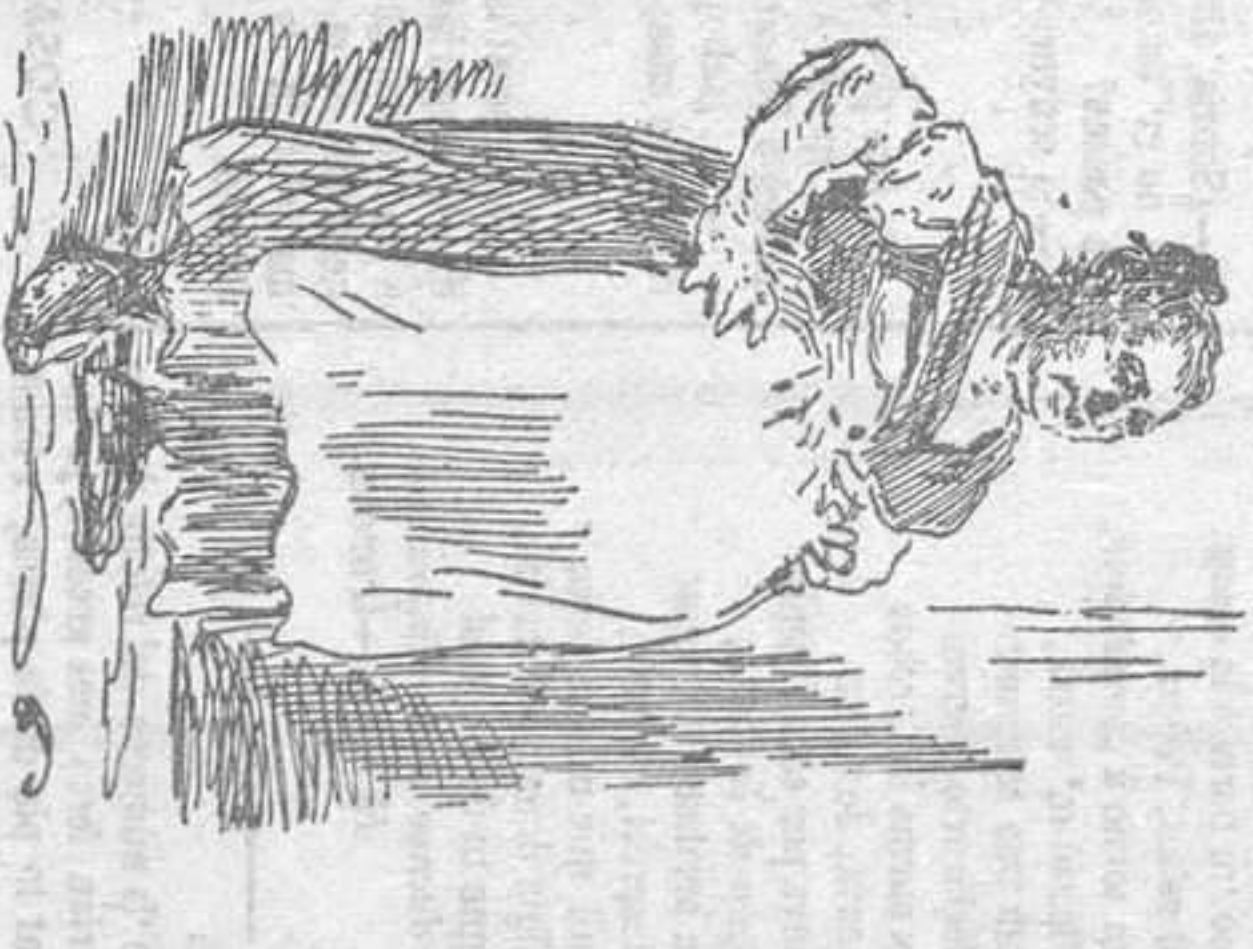

den haber estat en Barcelona, y en vista de que t' s' calcs d' aquí tenen miralls, no ha volgut ser menos. Dues tantes, ni dms cadiras iguals, no hi son...

de suro lligat al coll ab un fil de empalomar, y l' ríol, com en lo Café de las set porras ten en las ampollas de ví comú, manuscrit y segurat ab pastas...

Allí varem pendrer una aygua bruta que n' deyan cogre. Aixins passarem lo primer y segon dia de la festa, quelet dir dels naturals...

Ja he dit tot lo principal, y no vull entrar en menudencias perquè fóra massa llarg. Avans de sortir del poblet, nos va atrapar la pedregada que per Barcelona...

Al arribar a Barcelona, la trovarem com la varem deixar, mitja mes, mitja mes. La m' a mes, per la gent que en aqueis dias ha anat tornant, la mica menos pel tros que han escapstat de la plussa de Sant Jaume.

Secció Deportiva

BOXA

Tanmateix, això de la boxa sembla que ho donguin. Els que dissabte passat presenciàrem com la gent anava de cap a "Las Arenas", es deurien creure que era una cosa per l'estil; volem dir que es devien imaginar que no buscaven gaire enrenou per deixar entrar a la plaça". Doncs, s'equivocaren de mig a mig; al que menys li costava era un "ull de la cara", com vulgarment es diu, ja que els organitzadors s'havien fet tant la il·lusió de fer-ne uns quants, que apretaren que "Déu n'hi doret".

Es clar que amb aquesta perspectiva, les divuit mil ànimes "bondadoses" que s'hi reuniren, exposant-se a les impertinències excessives del temps, no s'arribaren a convèncer del tot, i qui més qui menys, recordant-se de la penosa despesa que havia tingut per veure el formidable combat i trobant-se que aquest era enllestí en un sol "round", no deixaren de posar de manifest "alguna" protesta. Ara, que el bon espectador, aquell que mirava les figures del "ring" i el cel sense estrelles, però llampeguejant, trobà molt encertat que Uzcudun anés per feina i enllestís tot seguit.

Quan el pobre Delarge, que era ben blanc, se les veia tan negres, les escenes que entre els espectadors es produïren foren enternidores de debò. Per un cantó plors, per l'altre queixes, l'un deia: "Li haurà fet mal"; l'altre: "Quines bromes que gasta aquest "mano"!"; I, finalment, una pobra dona, que no sabem encara per quins set sous havia arribat fins allí (ni ella tampoc ho sabia), exclamà amb una naturalitat ben natural: "Déu me lliuri d'una bestiassa com aquesta!"

Ja tenia raó, ja; pel que toca a nosaltres ja procurarem estar-ne ben lluny, no fos cas que ens deixés com una coca, com aquell pobre "llätzer" que es deia Delarge.

Després d'aquesta "truita" vingué el combat Gironés-Ruiz, i com que el nostre boxador no les tenia totes, perquè segurament sentia el temps, va perdre.

Que hi farem! Una altra vegada serà.

FUTBOL

Mireu que el temps té uns acudits molt "cayos"! Es va dir: si evitem que comenci el Campionat, evitarem conflictes, i té, ell que sí, ens envià pluja pel pare i per la mare i perquè els nostres jugadors no comencessin les plantofades.

De totes maneres, sempre hi ha qui té més enteniment que els altres i aquesta vegada tocà als clubs "Español" i "Sabadell". Com que es veu que ells ja ho maliciaven que passaria un fracàs, van convenir celebrar el partit en una altra data i d'aquesta manera van burlar el temps, perquè hi va molta diferència de burlar a ésser burlat.

Els altres clubs es mossegaven els llavis; que hi farem! Una altra vegada serà per vosaltres el pollastre.

MOTORISME

Mireu que l'Autòdrom de Terramar està de pega. Ara que ja es preveia una inauguració amb totes les de la llei i un pro-

grama enlleminador i no sabem pas quantes coses més, la pluja fa de les seves i els fa suspendre les proves.

Sort, però, que demà passat els organitzadors (si no plou) es burlaran del temps i duran a cap la "Diada dels 10 quilòmetres", que ja ens imaginem d'allò més suggestiva.

Si no hi ha la bandera vermella al local de "Penya Rhin", prometem anar-hi.

LES NENES D'AVUI

—El meu marit haurà d'ésser ric i guapo perquè jo em casi amb ell... i tonto, perquè es casi amb mi.

UN INFELIÇ

—Tu tampoc et pots guanyar la vida? I aixó? Què tens privat?
—El cop de puny!

Cuentos del Avi

Per Frederic Soler (Pitarra)

Ptes. 2

Sabeu perquè posen aquella barana tot al voltant de la Plaça de Catalunya? Perquè quan les mainaderes festegin amb els soldats, les criatures no caiguin.

✱
L'Ajuntament ha repartit una circular del ministre francès, M. de Monzie, blasmant de l'ús del "patois" a les escoles. Con que, ¿centralista també?

✱
L'Ajuntament s'ha adonat que encara hi havia un lloc de la nostra ciutat per no es podia passar, i ara l'ha esventrat per a fer-lo també intransitable. Es admirable! Aquest lloc era la Rambla de Santa Mònica. Quan estigui arreglada l'hauran de tornar a obrir per a fer-hi les obres del Metropolità. Després la tornaran a arreglar, i quan ho torni a estar la convertiran en "boulevard". El nostre Ajuntament mereix tots els elogis per la manera de fer les obres.

✱
Demanen padrina de guerra els soldats del Batalló Expedicionari de Badajoz, Angel Pla, Josep Berlanza i Pelai Baldeillas, que es troben a Dar Quebdani. Noies, no us deixeu perdre l'ocasió.

✱
El senyor Nebot li ha crescut desmesuradament el biboti. I és que l'altre dia es trobava a la Plaça de Catalunya i aquells senyors que reguen varen confondre el seu petit bigoti amb els arbres que han plantat a la plaça, i li encararen les mangueres. Però, el curiós és que el bigoti ha crescut i els arbres no.

✱
Diuen que s'abaixen els pisos, el preu deis primers pisos, s'entén, perquè el que és els sisès pisos continuen encara a la mateixa alçada. Ja era hora d'aquesta baixa. Però en desconfiem. Segurament serà per a apujar les subsistències. En saben un niu aquests propietaris.

✱
Mai no he entès els misteris de la urbanització a Barcelona: s'empedra un carrer, se'l deixa polit com una tasseta de plata, i després resulta que es té de desempedrar per fer-hi la claveguera, per posar-hi la conducció d'aigües, per donar pas al cables de les companyies d'electricitat...

I tan senzill com fóra fer tot això abans d'empedrar-lo!
Res, misteris urbans.

✱
En veure que la companyia catalana de raditelefonia s'havia encastellat a Sant Josep de la Muntanya, la Radi-Barcelona ha decidit anar-se'n al Tibidabo, com si volgués dir a l'altra:

LA CARITAT

—Una caritat, senyor, que no tic pare, ni mare, ni ningú, i si vaig a casa sense cèntims, em peguen!

—Puja aquí dalt!
L'altra, però, penso que no dirà res i farà la seva.
Al buen callar le llaman Sancho.

✱
El dia 7 d'aquest més morí a Perelló el jove Joaquim Rebull Barberà, fill del convençut republicà Josep Rebull Laboria.

L'acte de l'enterrament, que fou civil, es veié molt concorregut, demostrant així com era estimat en Joaquim Rebull i com ho és el seu pare.

El nostre condol.

✱
El governador ha aixecat la clausura de l'Orfeó Català.

Impremta de «La Campana de Gràcia», Olm, 8, Barcelona

ALGO, Poesías de J. M.ª Bartrina

Ptas. 6.

A. ROVIRA I VIRGILI

Gramatica elemental de la llengua Catalana

PREU: TRES PESSETES

EDEN CONCERT

Music-Hall de primer orden
Asalto, 12 - Teléfono, 3332 A.

El éxito del día en Barcelona son las artistas.

MARIBEL Y LUISITA ESTESO

PATI BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat,
el més adequat per a passar les
vetlles d'hivern

Totes les nits grans concerts
pels eminents professors sen-
yors Escolá, Tormo i Cáceres

*Unica casa que gasta la ri-
quíssima llet de les «Lleteries
de Catalunya»*

GRILL ROOM

TEL. 943 A.

AMERICAN BAR

Jaime Gibert

WIENER KUCHE
ENGLIS-FRANÇAISE-DEUTSCH

Escudillers, 8

BARCELONA

OSTRAS de Marennes y Arcachón

::: Mariscos, etc. :::

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27

Teléfono 2785 A.

BICICLETES MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

LA CIUDAD DE BARCELONA GUIA-LOP

Itinerarios prácticos

La mejor guía de Barcelona - Ptas. 3'50

FLEST...!

Fricció capilar i massatge per al cutis

PER HIGIENE, BON GUST CONSERVACIÓ DEL CABELL, EVITAR CONTAGIS A L'AFAITAR-SE, ETCETERA

Deuen gastar-lo els homes de totes les edats

Demaneu al vostre barber:

Fricció i Massatge Antiseptic FLEST

Matas i Pla - Rambla del Centre, 3, 2.^{on}

Les cent millors poesies de la llengua catalana

Triades per Moline i Brasés

Ptes. 2

A. ROVIRA I VIRGILI

DIALEG ARTÍSTIC

— Com et va la feina, Murillo?
— Ja ho veus, se'm fan teranyines a la brotxa!

Gramàtica elemental de la Llengua Catalana

Per A. Rovira i Virgili

PTES. 3